

til Fædrelandet og særlig for deres Hengivenhed mod Kongehuset, hvilket jeg finder fuldkommen i sin Orden og ganske rigtigt, netop fordi Udlandet ved vrang Fremstillinger naturligvis var kommen til at misforstaa hele Oppositionens Kamp her hjemme, netop dette bragte Udenrigsministrene — det var Bluhme og Ørsted — til mod deres egen politiske Overbevisning og mod dem selv at give en gunstig Skildring af Oppositionen. Jeg vil dog ikke sige mod deres Overbevisning, det er maaske et galt Ord, jeg tror ogsaa, at de vare overbeviste om de Herrers Loyalitet, naar jeg vil sige, at de mod deres taktiske Interesse gav en gunstig Skildring af Oppositionens Forhold til Kongehuset og Fædrelandet, fordi de indsaa, at det var til langt større Skade for Landet, om Udlandet havde en falsk Mening om Oppositionens Loyalitet og Fædrelandsfjend i det Hele, end om Ministeriet led et Nederlag i Valgkampen. Det daværende reaktionære Ministerium satte ikke sin taktiske Valginteresse over Landets Interesse, men Landets Interesse over sin Magtinteresse. En Følge deraf blev, at de afslagde et oprigtigt Vidnesbyrd for Oppositionens Fædrelandsfjend og Loyalitet for Udlandet, og en saa upartisk og aaben Erklæring var det, som kom fra Ministeriets Side, at den selv afsnødte Oppositionen Anerkjendelse i saa Henseende.

Jeg har tilladt mig at dvæle lidt længe herved, fordi jeg netop vilde tillade mig at bemærke, at det slet ikke er forbausende eller forunderligt, om Udenrigsministeren under saadanne Forhold, naar der findes vrang Anskuelser i Udlandet, benytter den Indflydelse, han har, med Hensyn til Gesandter og Pressen, til at oplyse Udlandet om, hvorledes Forholdene her i Landet virkelig ere. Og saadanne vrang Anskuelser findes i Udlandet om vore Forhold her i Landet, særlig er Udlandet blevet fyldt med Usandheder saavel om dette Hvertals Loyalitet lige over for Kongehuset som om vor Fædrelandsfjendelighed, navnlig efter at Forsvarsagen er bleven benyttet her i Thinget i taktiske Diemed. Efter den Tid er der rettet Bestyrligheder mod Folkethinget, som maa svække Udlandets Tro paa Hvertallets Fædrelandsfjendelighed, paa Folkets Høvelse af sin egen Bærdighed, Folkets Kjærlighed til Kongehuset, og gennem adskillige andre mere eller mindre upaalidelige Fortællinger om Folkets Retssind, Hæderlighed og Oplysning i det Hele. Det er utvivlsomt, derom kan slet Ingen tvivle, det er en Ting, som er alt for bekendt, det er sørgeligt at maatte sige det, at vor Presse her i Landet har gjort sig særlig fortjent som medskyldig i disse vrang Fremstillinger for Udlandet; men det er ogsaa vist, at en Del af den Presse, som støttes fra Udenrigsministeriet, har virket med i saa Henseende. Jeg siger, der var da al mulig Anledning for Udenrigsministeriet til at opfylde den samme Pligt, som Minister Bluhme ansaa sig for forpligtet til

at opfylde, at oplyse Udlandet om, hvorledes Forholdene virkelig ere her i Landet. Jeg tillader mig derfor bestemt at spørge den ærede Minister, om der er sket Skridt fra Ministeriets Side til overhoved at oplyse Udlandet om Forholdene her i Landet efter den 25de April? Dersom saadanne Skridt ere skete, i hvilken Retning de da ere skete? Hvorledes den Depeche ser ud? Om Ministeren vil være villig til at meddele enten et Udvalg eller Thinget Indholdet af de Oplysninger, han saaledes har maattet anse sig forpligtet til at meddele Udlandet? Jeg spørger om det af særlig Interesse for den ærede Ministers Budget, thi det vil være klart, at den Mistillid, der er en naturlig Følge af Situationen, og som viser sig snart paa den ene, snart paa den anden af de til Finantsloven hørende Paragrafer, vil faae særlig Grund til netop at vise sig her, dersom Konsekvensen af de Formodninger, der fra dette Thing næres om, at Ministeren i saa Henseende ikke har gjort sin Pligt, ikke har opfyldt den Pligt, han maatte have lige over for os og lige over for Landet, ikke skulde have særlig Grund til netop at vise sig paa dette Budget, og dersom det var Tilfældet, vil det vistnok være overflødig at fortsætte Specialdebatten om enkelte Poster længere, da der saa vilde være Anledning til at opsætte det, indtil Forholdene stillede sig saaledes, at de Grunde, som nu ere Grundlaget for vor Mistillid, maatte være fjernede.

Da jeg har faaet Ordet maa det være mig tilladt at sige lige over for de Herrer fra den anden Side, at jeg ikke ret forstaaer den Behovsdelse, der gjentagende er bleven os til Del her paa denne Side i Anledning af denne hele Finantslovbehandling. Det gjælder baade om dette Kapitel, og det gjælder ogsaa om de andre, men jeg skal særlig holde mig til det foreliggende Eksempel; men i Almindelighed er det ganske ligegyldigt, hvilket Kapitel vi tage. — Jeg forstaaer det ikke; jeg havde ventet en bestemt Optræden fra de Herrers Side enten for visse Grundsatninger eller mod visse Grundsatninger paa vor Side, som maatte gjøre mig det klart, at her fandt en virkelig principiel Modsatning Sted. Jeg har søgt meget omhyggelig efter denne principielle Modsatning, jeg har ikke kunnet finde den noget Sted. Jeg har først hørt til min Glæde det ærede Medlem, jeg pleier at sidde baaved, det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), udtale meget bestemt sin Misbilligelse med de Forsøg, vi gjorde ved Finantsloven paa at ville vippe Ministerier, at der burde sættes en uovervindelig Modstand mod saadanne Forsøg, at der maatte en Ende paa den Art Bestræbelser, at han stod paa et aldeles modsat Standpunkt af vort og saa videre; da jeg ligesaa godt som den ærede Ordsvører mindedes det ærede Medlems tidligere Stilling til denne Sag, opfattede jeg det — det maa jeg tilstaa — som en